

Κυριακή 27η Σεπτεμβρίου 2026

Κυριακή Α' Λουκᾶ.

(Μτθ. 5, 1 – 11).

«άνήρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·» (Μτθ. 5, 8).

Στό σημερινό εὐαγγελικό ανάγνωσμα παρακολουθήσαμε τό θαῦμα πού ἔγινε ἀφορμή νά ἀκολουθήσουν τόν Χριστό ὡς μαθητές ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης. Τό θαῦμα αὐτό ἦταν μιά παράδοξη ψαριά, πού συνέβη μέρα μεσημέρι ἐνάντια σ' ὅλες τίς πιθανότητες. Ὁ Κύριος διαλέγει τό πλοῖο τοῦ Σίμωνα Πέτρου, γιά νά τό κάνει ἄμβωνα. Κάθισε καί «ἐκ τοῦ πλοίου ἐδίδασκε τούς ὄχλους». Ἀφοῦ ἔκανε τό πλοῖο ἐργαλεῖο ψαριάς ἀνθρώπων, στή συνέχεια κάνει καί τόν πλοιοκτήτη ψαρά τῶν ἀνθρώπων. Τόν βάζει νά φαρέψει μέρα μεσημέρι! Σέ ἀντίθεση μέ τήν ἄκαρπη νυκτερινή προσπάθεια, ἡ μεσημεριανή προσπάθεια φέρνει τόσα ψάρια, πού κινδύνευε τό

πλοῖο νά καταποντιστεῖ! Μπροστά σ' αὐτό τό θαῦμα ὁ Πέτρος ἐκπλήσσεται. Νιώθει τό μεγαλεῖο καί τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ταυτόχρονα αἰσθάνεται καί τή δική του ἀναξιότητα μπροστά σ' αὐτό τό πρόσωπο τοῦ Διδασκάλου. Ζητάει ἀπό τόν Κύριο νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό κοντά του, διότι, ὅπως ὁμολογεῖ: «άνήρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·».

Δέν διάλεξε ὁ Πέτρος τόν Χριστό. Ὁ Ἰησοῦς ἐπέλεξε τόν Πέτρο. Ὁ Ἰησοῦς πλησίασε καί ψάρεψε τόν ψαρά τῶν ψαριῶν, γιά νά τόν μεταστρέψει σέ ψαρά τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Κύριος δέν κοίταξε τά ἄδεια δίχτυα, δέν δίστασε ἀπό τήν κακή διάθεση τοῦ μελλοντικοῦ μαθητῆ Του, δέν ὑπολόγισε τή σωματική κούραση μετά ἀπό τήν ἄκαρπη ὀλονύκτια προσπάθεια, δέν λογάριασε τό παράξενο τοῦ ἐγχειρήματος νά μετατρέψει τήν ψαρόβαρκα σέ ἄμβωνα, δέν δίστασε νά δώσει τήν πιό παράλογη ἐντολή: ψαριά μέρα μεσημέρι. Ὅλα τά διαχειρίστηκε μέ σοφία καί ἀγάπη, προκειμένου νά σαγηνέψει τούς μελλοντικούς συνεργάτες Του. Ὁ Κύριος κάνει τά πάντα, γιά νά βρεῖ τόν ἄνθρωπο. Δημιουργεῖ τίς κατάλληλες συνθῆκες,

ἔτσι ὥστε καθέννας πού Τόν συναντάει νά γίνει πιστός μαθητής καί ἐργάτης τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔρχεται ἡ μεγάλη καί μοναδική στιγμή τῆς συνάντησης μέ τόν Θεό, συνταράσσεται. Ἡ ψυχή ξυπνάει ἀπό τόν λήθαργο τῆς λησμοσύνης τοῦ Θεοῦ. Τά πέπλα τῆς ἀγνοίας πέφτουν. Ἡ ὁμίχλη τοῦ ψεύδους διαλύεται. Μπροστά στήν πραγματικότητα τῆς θεϊκῆς ἀποκάλυψης ὁ ἄνθρωπος «ἔρχεται εἰς ἑαυτόν». Κατανοεῖ ποιός εἶναι ὁ ἴδιος καί ποιός εἶναι Αὐτός μέ τόν ὁποῖο συναντιέται. Ἔτσι μέ συναίσθηση καί φιλοτιμία ρίχνεται στήν προσπάθεια τῆς θεογνωσίας. Βεβαίως, ὑπάρχει πάντοτε καί ἡ πιθανότητα τῆς ἀπάτης ἢ τῆς ψευδαίσθησης. Πολλές φορές ὁ διάβολος, γιά νά πλανήσῃ τόν ἄνθρωπο, μπορεῖ νά μεταμορφωθεῖ καί νά παρουσιαστεῖ ἀκόμη καί ὡς ἄγγελος φωτός. Πολλοί ἄνθρωποι πλανήθηκαν ἢ καί πλανῶνται. Ἐνῶ νομίζουν ὅτι συναντήθηκαν ἢ συνομιλοῦν μέ τόν Χριστό, τήν Παναγία καί τούς ἁγίους, στήν πραγματικότητα ταλαιπωροῦνται ἀπό δαιμονικά κατασκευάσματα ἢ ἀπό

φαντασίες τῆς προσωπικῆς τους ἀλαζονείας. Ἡ στάση τοῦ Σίμωνα Πέτρου κατά τή συνάντησή του μέ τόν Χριστό μᾶς δίνει τά αὐθεντικά γνωρίσματα πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν δέχεται τήν ἀποκάλυψη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ στήν ὕπαρξή του.

Τό πρῶτο γνώρισμα τῆς ἐπαφῆς μέ τόν Θεό εἶναι ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Πέτρος, ὅταν ἀντιλαμβάνεται ὅτι αὐτός πού βρίσκεται στό πλοιάριό του δέν εἶναι ἓνας ἀπλός ἄνθρωπος, ἀλλά εἶναι ὁ Σωτήρας Χριστός, νιώθει μιᾶ βαθιά ἀναξιότητα μπροστά στήν παρουσία τοῦ Κυρίου. Μέ ἐπίγνωση φωνάζει: «ἄνῆρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·» καί ζητάει ἀπό τόν Ἰησοῦ νά φύγει ἀπό κοντά του ὅχι ἐπειδὴ δέν Τόν θέλει, ἀλλά ἐπειδὴ δέν Τοῦ ἀξίζει. Αὐτή ἡ βαθιά συναίσθηση τῆς ἁμαρτίας ὑπάρχει μέσα σέ κάθε ἄνθρωπο πού ἔρχεται σέ κοινωνία μέ τόν Θεό ἢ μέ κάποιο θεούμενο πρόσωπο. Ὅταν ἡ βρωμιὰ συναντήσει τήν καθαρότητα, τότε ἡ βρωμιὰ φαντάζει ἀκόμη πιό ἔντονη. Ὅταν τό παραμορφωμένο πρόσωπο σταθεῖ μπροστά στόν καθρέπτη τῆς θείας ὁμορφιᾶς, τότε ἀντιλαμβάνεται τή δική του δυσμορφία.

Όταν τό ἀτελές σταθεῖ μπροστά στό τέλειο, τότε κατανοεῖ τά δικά του ἐλλείμματα. Ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ προσέλευση στή θεία Λατρεία, ἡ συναναστροφή μέ συνειδητούς ἐργάτες τῆς ἀρετῆς, ἡ ἐντρύφηση στούς βίους τῶν ἀγίων, στή φιλοκαλία καί στό γεροντικό μᾶς κάνει νά νιώσουμε βαθιά τήν ἀμαρτωλότητά μας. Μπροστά στούς ὀλυμπιονίκες τοῦ πνεύματος νιώθουμε τή δική μας τεμπελιά. Μπροστά στούς γίγαντες τῆς τελειότητας νιώθουμε τή δική μας ντροπιαστική μικρότητα. Όταν εἵμαστε μαζί μέ ἄλλους ἀμαρτωλούς, ἴσως νά νιώθουμε καί ἐνάρετοι. Εἵμαστε τό κάτι ἄλλο, ὅταν συγκρινόμαστε μέ ὅσους θεωροῦμε κατωτέρους μας. Ἐάν ὅμως συγκριθοῦμε μέ τόν Χριστό; Ἐάν συγκριθοῦμε μέ τήν Κυρία Θεοτόκο; Ἐάν συγκριθοῦμε μέ τόν προστάτη μας Ἅγιο; Τότε καταλαβαίνουμε πόσο χαμηλά εἵμαστε πεσμένοι. Ὅποιος συναπαντάει τόν Θεό καί δέν αἰσθάνεται τήν ἀμαρτωλότητά του, ἥ εἶναι σέ πλάνη ἥ βρίσκεται σέ ἀναισθησία. Ἡ αὐγή τῆς θείας ἀποκάλυψης τό πρῶτο πού φωτίζει εἶναι τό ἔρεβος τοῦ κακοῦ στήν ὑπαρξή μας. Γι' αὐτό καί

ἡ πρώτη γνωριμία μέ τόν Θεό ὀνομάζεται «φώ-
τιση». Ὅλοι οἱ ἅγιοι, σάν τόν Πέτρο, ὅσο πρόκο-
βαν στή γνωριμία τους μέ τόν Θεό, τόσο φώναζαν
καί ὁμολογοῦσαν ὅτι ἦταν οἱ ἁμαρτωλότεροι τῶν
ἀνθρώπων. Αὐτό δέν ἦταν ταπεινολογία. Ἦταν
ἀληθινή ταπείνωση.

Τό δεύτερο γνῶρισμα τῆς ἐπαφῆς μέ τόν Θεό
εἶναι ἡ ζωή καί ὁ ἀγώνας τῆς μετάνοιας. Ἀπό τή
στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται μέ τόν Θεό καί
ἐννοεῖ τήν ἁμαρτωλότητά του, ξεκινάει ἕνα συνει-
δητό ἀγώνα μετάνοιας. Μετά τή συνάντηση μέ
τόν Κύριο ὁ πιστός κάνει μιᾶ μεταστροφή. Ἐνῶ
πήγαινε στή λεωφόρο τοῦ κακοῦ, ἀλλάζει πορεία
καί μεταστρέφεται στό μονοπάτι τοῦ καλοῦ. Ἡ
ὁδός τοῦ Κυρίου εἶναι στενή καί τεθλιμμένη, ἀλλά
αὐτό δέν τόν φοβίζει. Δέν τόν φοβίζει, διότι τό
φορτίο τοῦ Χριστοῦ εἶναι χρήσιμο καί ἐλαφρύ. Τό
μονοπάτι τῆς ἀρετῆς εἶναι δύσβατο, διότι τόν πε-
ριμένουν παγίδες καί πτώσεις. Τό φορτίο, ὅμως,
πού κουβαλάει στούς ὤμους του, εἶναι τόσο ὅσο
μπορεῖ νά σηκώσει. Στόν ἀγώνα τῆς ἀρετῆς ὅλοι
εἴμαστε πρωταθλητές, διότι καλούμαστε νά

σπάσουμε μόνο τό δικό μας ρεκόρ. Όλοι θά πά-
 ρουμε τό στεφάνι τῆς νίκης, ἀρκεῖ νά ξεπερνᾶμε
 σέ κάθε προσπάθεια τίς δικές μας προηγούμενες
 ἐπιδόσεις. Ὁ μόνος ἀντίπαλος στόν προσωπικό
 μας ἀγώνα εἶναι ὁ δικός μας παλαιός ἑαυτός. Οἱ
 ἀνώτεροι συναθλητές λειτουργοῦν ὡς πρότυπα
 γιά μᾶς καί ὄχι ὡς ἀνταγωνιστές. Ὅταν ὁ Πέτρος
 εἶπε: «ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·», ξεκίνησε
 μία ζωὴ ἀληθινῆς μετάνοιας. Ἦταν μία ζωὴ πού
 εἶχε πτώσεις καί ἀνατάσεις, στό τέλος, ὅμως,
 αὐτὴ ἡ μετάνοια τόν ὁδήγησε στή δόξα τῆς αἰω-
 νιότητος. Ἔτσι καί ἐμεῖς. Ἡ συνάντηση μέ τόν
 Θεό εἶναι ἀληθινή μόνον ὅταν μετά τή συναίσθηση
 τῆς ἁμαρτωλότητάς μας ριχτοῦμε συνειδητά στόν
 ἀγώνα τῆς μετάνοιας.

Τό τρίτο γνῶρισμα τῆς ἐπαφῆς μέ τόν Θεό
 εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώ-
 πων. Ὁ Πέτρος μετά ἀπό ἐκείνη τή θαυματουργ-
 γική μεσημεριανή ψαριά ἄκουσε ἀπό τόν Ἰησοῦ
 καί τήν πρόσκληση: «μή φοβοῦ· ἀπό τοῦ νῦν
 ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν». Κατάλαβε τήν πρό-
 σκληση καί ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτή. Μαζί μέ τούς

ὑπόλοιπους ψαράδες ἐκεῖνο τό μεσημέρι «ἀφέ-
 ντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Ἡ συναίσθηση
 τῆς ἁμαρτωλότητάς του δέν ἐκφράστηκε μέ κά-
 ποιο γοερό μοιρολόι καί μέ διάφορες συναισθη-
 ματικές ἄκαρπες τύψεις. Ὁ ἀγώνας τῆς μετέ-
 νοιας ξεκίνησε μέ τήν ἀλλαγὴ στή ζωὴ του. Ἄφησε
 τά πάντα καί ἀκολούθησε τόν Χριστό. Ἡ συνο-
 δοιπορία του μέ τόν Χριστό ἦταν παντοτινὴ. Δέν
 κράτησε μόνο κατὰ τά τρεισὴμις χρόνια τῆς ἐπί-
 γειας παρουσίας τοῦ Κυρίου. Κράτησε γιὰ ὅλη
 τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ του. Ἀφιερωμένος ἀποκλει-
 στικά στόν Διδάσκαλο καί Σωτήρα ἀφιέρωσε τὴν
 ὑπαρξὴ του στόν εὐαγγελισμό τοῦ κόσμου.
 Ἐγινε, κατὰ τόν λόγο τοῦ Ἰησοῦ, ἀληθινὸς ψαράς
 τῶν ἀνθρώπων. Κακοπάθησε καί θυσιάστηκε γιὰ
 τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί γιὰ τό κήρυγμα τῆς
 ἀλήθειας. Κτύπησε τό ψεῦδος τῆς κάθε θρησκείας
 καί δίδαξε τὴν ἀληθινὴ πίστη, πού εἶναι σχέση
 ζωντανή καί ἀγαπητικὴ μέ τόν Θεό καί τόν συ-
 νάνθρωπο. Αὕτὴ ἡ ἐργασία τῆς ιεραποστολῆς τόν
 ὁδήγησε στό μαρτύριο. Ἀλλὰ τό μαρτύριο γιὰ
 ἐκεῖνον ἦταν χαρὰ καί εὐφροσύνη. Τό ἱερό του

πρόσωπο στέκεται ως πρότυπο ζωής για όλους
 μας. Ἐφόσον συναντηθοῦμε μέ τόν Χριστό, μέσα
 στά πλαίσια τοῦ ἀγώνα τῆς μετάνοιας, καλοῦμα-
 στε κι ἐμεῖς νά γίνουμε ψαράδες τῶν ἀνθρώπων.
 Αὐτό δέν πρέπει νά τό δοῦμε σάν καθῆκον ἀλλά
 σάν ἐνέργεια ἀγάπης καί προσφορᾶς. Ποτέ
 ἄλλοτε ὁ κόσμος δέν βυθίστηκε τόσο πολύ στό
 σκοτάδι τῆς κακίας καί τῆς ἀνηθικότητας ὅσο σή-
 μερα. Τώρα πλέον ἡ ἁμαρτία πέταξε ὅλα τά προ-
 σωπεῖα της καί περηφανεύεται γιά τά κατορθώ-
 ματά της! Διέλυσε τίς ἀνθρώπινες συνειδήσεις,
 ἀλλοίωσε τήν οἰκογένεια, κατήργησε κάθε μορφή
 ὁρίου, γκρέμισε τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες, πού δια-
 φύλασσαν τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, μετέ-
 στρεψε τόν ἄνθρωπο ἀπό πρόσωπο σέ προϊόν,
 ἀντικατέστησε τήν αἰώνια προοπτική μέ τή γήινη
 ἀπόλαυση, ταύτισε τήν εὐτυχία μέ τήν ἡδονή καί
 ἔτσι κατέστησε τόν ἡδονισμό ἀπύθμενη πηγή δυ-
 στυχίας. Στή θέση τῆς πίστεως ἔβαλε τίς πάσης φύ-
 σεως θρησκείες καί ἔτσι κρατάει τόν ἄνθρωπο
 ἀνερμάτιστο νά κτυπιέται ἀπό τά κύματα τῆς
 ποικίλης ἀνασφάλειας. Οἱ ἄνθρωποι

συλλαμβάνονται από τήν ἁμαρτία «ἀνεπαισθήτως». Οἱ γενιές στέκονται ἀνίκανες ἢ μία νά δώσει τή σοφία της στήν ἄλλη, διότι βρίσκονται σέ μία διαρκή σύγκρουση. Οἱ λαοί ἀντιμάχονται γιά ἀπατηλούς στόχους. Οἱ κοινωνίες κατακομματιάζονται κάτω ἀπό τά συμφέροντα τῶν λίγων. Οἱ πολλοί ἀδιαφοροῦν καί ἔτσι συνεργοῦν στό κακό. Τί ἀπομένει; Ὡς ἐλπίδα τοῦ κόσμου ἀπομένουν οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Οἱ σύγχρονοι αὐθεντικοί ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι τά τελευταῖα φῶτα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Οἱ ἅγιοι μιλοῦν στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Ἀγγίζουν τά μεγάλα ὑπαρξιακά θέματα, ἀνοίγουν δρόμους στά ἀξεπέραστα ἀδιέξοδα. Γι' αὐτό ὁ λόγος τους εἶναι ζωντανός καί σύγχρονος. Ἄς ἀντιληφθοῦμε βαθιά αὐτή τήν ἀνάγκη τῆς ἐποχῆς μας, γιά νά ἐνταχθοῦμε καί ἐμεῖς στούς φιλότιμους ψαράδες τοῦ Χριστοῦ.

Μετά ἀπό τό θαῦμα τῆς μεσημεριανῆς πλούσιας ψαριᾶς ἀκοῦμε σήμερα τόν Πέτρο νά ὁμολογεῖ: «ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε • ». Ἡ ὁμολογία του εἶναι κραυγή ταπείνωσης, μετάνοιας καί προσφοῆς. Ὅταν ἐμεῖς συναντοῦμε τόν Χριστό, ἅς

κάνουμε τήν ἴδια ὁμολογία. Ἄς μετροῦμε τό βάθος τῆς ἁμαρτίας μας, ἄς ξεκινᾶμε τή ζωή τῆς μετάνοιας καί ἄς προσφέρουμε στούς συνανθρώπους μας τό φῶς τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα καί τῆς χαρούμενης ἐλευθερίας τοῦ Εὐαγγελίου. Τότε θά εἴμαστε οἱ εὐλογημένοι ψαράδες τοῦ Χριστοῦ, πού ἐπιβαίνοντες στό ὠραῖο πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας θά πλέουμε στό ἀπάνεμο λιμάνι τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο ἐτοίμασε ὁ Κύριος γιά ὅλους μας. Ἀμήν.